

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Necessitas salutis proximi non extrema, num. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

eleemosynam communibus pauperibus sit, sub culpa mortali, an veniali? Respondeo: Cum pauperum communis miseria levis, ac tolerabilis esse soleat, auxilium aliquod denegare, si commodè afferri possit, & nulla negandi ratio adsit, videtur esse culpa tantum venialis. Porro hæc ipsa rogantibus pauperibus eleemosynam iusta negandi causa esse solet, si dives propositum habeat, illis dandi, loco, aut tempore commodiore, vel magis indigentibus, vel si superflua, quæ habet, ad alium pium usum conferre velit, ut Medina notavit q. 3. de Eleemosyna, §. videtur secundo. At verò, si abundans divitijs nulla rationabili excusatione motus, omnes à se mendicos, & pauperes inhumaniter repellat, is nimis inordinato divitiarum amore affectus, & Dei ac proximi charitate exutus, ideoque in malo statu versari videtur, juxta verbum Christi Matth. 6. *Non potestis Deo servire, & Mammonæ*; quamvis Confessarius absolutionem à peccatis diviti non facile negare debeat, quod communes pauperum miseria per eleemosynam sublevare monitus recuset: Tum quia de obligatione hac, an, & qualis sit, Doctores non conveniunt; tum quia semper dives aliquam causam in specie præfert, cur recuset. Hæc ille. Ige Castropalaum, e qui notat duo: Primò, te non esse obligatum, inquirere egenum, ut illi subvenias; sufficit, si paratus sis, illi subvenire, cū ejus necessitatem certo moraliter scies. Secundò, hanc certitudinem necessitatis alterius non posse constare, nisi spectatis omnibus, prudentis arbitrio,

certum esse, ait ex Bontacina; tollimus enim patientis indigentiam, non esse sufficiens, quia facile in causa propria præsumi potest simulatio.

e Castrop. t. 1. tr. 6. de Charit. d. 2. p. 2. m. 3.

19. Quid amplius debeant Pastores & Beneficarii, vide infra, cum de dominio.

f Infr. lib. 8. tr. 1. c. 2. §. 3.

§. II.

Quando concurrunt bona spiritualia proximi cum nostris temporalibus, vel spiritualibus.

1. **P**otest proximus tripliciter indigere tuo auxilio in spiritualibus. Primò extreme, quod est solum, quando ille damnatur, te non auxiliante: ut si Infans certò moriturus esset sine Baptismo, quem tu solus conferre posses. Nam si alius sit, qui succurrere possit, ac velit, vel si adhuc te succurrente, non es certus moraliter, proximum esse salvandum, non est is certè dicendus extreme tuo auxilio indigere.

Secundò graviter, quod est, quando aliquod malum in spiritualibus grave proximus incurreret, à quo posset ex se, sed eum magno conatu effugere.

Tertiò leviter, quod est, quando cum parvo labore se à dicto malo posset quis liberare.

Neccitas salutis proximi nota extrema.

2. His declaratis, certum mihi, vel saltem

Saltem satis probabile est, extra necessitatem proximi extremam (nam si hæc existat, mox disputabimus) neminem, ^a qui non sit Pastor, cum periculo proprio vitæ, vel gravi iactura honoris, vel fortunarum, vel rerum spiritualium, teneri gravi, multo minus levi necessitati proximi privati succurrere in spiritualibus. Ratio est, quia nimis asperum, & contra Domini nostri suavitatem esset, urgere fidelem, ad amittendam vitam, vel cetera notabilia prædicta bona, ob necessitatem, à qua se ipse proximus, licet cum magno conatu, liberare posset. Nam propterea ad meretricem, vel peccatorem convertendum non teneris, quia ipsi per se converti cum suo conatu possunt, addita Dei gratia, quæ præsto est semper. Adde, te non esse certum de eorum conversione. Adde, regulariter esse alios, qui eas conversiones procurant; Nam propterea duæ postremæ rationes, & præsertim incertitudo boni eventus, te excusant à perfectione ad Indos, vel Infideles convertendos.

^a D. Th. S. Bonacin. Suar. alijs, quos citat sequiturq. Castrop. t. 1. tr. 6. d. 1. de charit. p. 9. n. 9.

3. Dixi autem primo (qui non sit Pastor.) Qui enim ex officio tenetur, is profectò non solum extremæ, sed etiam gravi necessitati subditorum occurrere, etiam cum suo vitæ periculo, debet, si moraliter sperat, necessitati occurrendum, nec alius sit, qui Pastoris subeat vices sufficienter; Id enim, officium & stipendium pactumque, implicite saltem cum subditis ini-

tum, ex Iustitia requirit. Hinc tempore pestis Parochus non potest suos deferere, nec officio in vitis subditis renunciare, nisi adsit æque idoneus, qui succedere velit; eundem tamen sub pœna peccati absterreo, ne propter necessitatem unius, morti se exponat, si ejus vita tota Respublica indigeat; nam si tunc se morti exponeret, faceret contra ordinem Charitatis, quæ unum vel alterum toti communitati debere postponi, merito dicitur.

4. Dixi secundò (necessitati proximi privati) nam in prædictis necessitatibus gravibus Reip. quemlibet teneri, cum vitæ periculo, eidem Reip. succurrere, docet Suarez, ^b idque ex ea ratione, quia probabile est, in Rep. graviter laborante adesse non paucos extremè, quoad salutem animæ periclitantes: Sed quia tunc tota ratio obligationis est ducta ex obligatione, quam quis habet cum propriæ vitæ iactura sublevare proximum extremè in spiritualibus indigentem, de qua re mox num. sequenti dicam, ideo idem hic decerne, quod mox decernemus,

^b Suar. d. 9. de cari. sec. 2. n. 4.

Necessitas salutis proximi extrema.

5. Difficultas ergo jam est non exigua, an, existente extrema proximi necessitate, si nimirum certo proximus damnaretur, si tu succurras, teneris cum tuo temporalis vitæ discrimine succurrere? (temporalis, inquam, nam si tu damnareris, nec debere, nec posse, nimis est manifestum, lege nihilominus Ioannem Sanchez c.)

B

Respon-